

Wass Albert: Mese az erdőről

(részlet)

Háromféle ember él a világon: Rontó-ember, Gyűjtő-ember és Látó-ember.

Te Látó-ember leszel, ugye?

Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj és lábujjhegyen. Mihelyt a fák alá belépsz, és felrebben előtted az első rigó, akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett.

Ha megállsz egy pillanatra, hallani fogod a szellőt, ahogy a fák között tovaoson, és a fák suhogva beszélnek. Te már tudod, hogy ezt a szellőt az angyal rázta elő köpenye ráncaiból. Ha jól figyelsz, a manókat is hallhatod: surrannak, matatnak itt-ott a sűrűben. Sok dolguk van, igyekezniük kell.

A virágokat is láthatod majd, és minden virág kelyhéből egy tündér les rád. Figyelik, hogy Rontó-ember vagy-e? Azoktól félnek.

De te Látó-ember leszel, és a tündérek ezt hamar felismerik. Kiülnek a virágok szirmaira, és kedvesen rádkacagnak. De akkor már a patakot is meghallod, ahogy neked mesél csodálatos meséket az erdőről.

Csönd bácsi, az öreg, ő csak a fák közül vagy egy szikla mögül les reád és a sánta vén boszorkányt se láthatod, mert ő mindig a legsötétebb sűrűség mélyén rejtőzködik. Csak a mérges bogyókról tudhatod, hogy ott van valahol.

Kacagsz vagy énekelsz? A napsütötte sziklacsúcson egy kék ruhás leányka ül, lábait lógatja, és hangodra vidáman visszakacag. Te már ismered őt ebből a meséből, Csönd bácsi nagyobbik leánya, Visszhang a neve.

Haladj bátran, egyre mélyebben az erdők közé. A fák alatt itt-ott még láthatod a harmatot, ahogy megcsillan a fűszálak hegyén. Jusson eszedbe, hogy angyalok könnye az. Angyaloké, akik sokat sírnak még ma is, mert annyi sok embernek zárva marad a szíve a szép előtt.